

PROJEKT „CHRÁNÍME NAŠI PŘÍRODU“

Projekt „CHRÁNÍME NAŠI PŘÍRODU“ vznikl z potřeby naučit děti již od předškolního věku starat se o přírodu a potažmo naši planetu Zemi. Záměr vznikl zhruba před pěti lety a impulsem bylo získání grantu na vybavení základní školy i mateřské školy barevnými kontejnery na třídění odpadu. Školáci pod vedením p. učitelky Novákové si na podporu celého projektu připravili pro naše děti scénku, ve které se právě děti nevhodně chovají v lese. Divadlo se našim dětem moc líbilo, a tak aktuálně školáci opět scénku připravili asi po třech letech, tentokrát však příběh převedly na zvířecí kamarády.

Předškolní děti se svými učitelkami pak následně téma nutnosti ochrany přírody rozvedly více ve svých týdenních plánech, kde se děti mohly dovědět, proč třídít, jaké jsou druhy odpadu, seznámily se tím s různými druhy materiálů, co je to recyklace a jaké jsou vlivy člověka na přírodu. Poté jsme do všech umývár, do kuchyně školní jídelny a do vestibulu nainstalovali barevné kontejnery na papír, plast, bioodpad a ostatní (směsný) odpad. Každoročně se snažíme téma zabývající se nutností třídít vyprodukovaný odpad, a tím ulehčovat přírodě, znovu otevírat, protože opakování je matka moudrosti, obzvláště u nejmenších dětí.

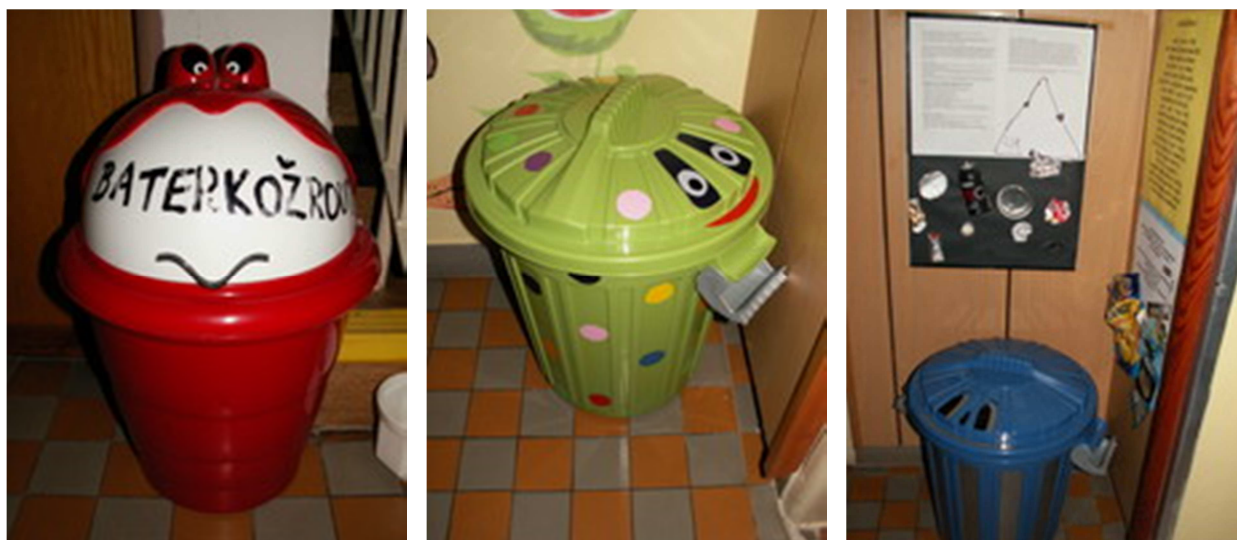

Kromě toho, že jsem po školce umístili koše na tříděný odpad, jsme si vymysleli kamarády – baterkožrouta, hliníkožrouta a víčkožrouta. Použité baterie a hliník zatěžují přírodu mnohem více, jak jiné materiály, proto jsme vyhlásili soutěž, kterou každý rok opakujeme. Soutěž probíhá od října do května a cíle je nasbírat co největší množství použitých monočlánků. Každé dítě soutěží samo za sebe, ale do soutěže je zapojena nejen celá rodina s širokým příbuzenstvem, ale máme zprávy, že baterie sbírají i kolegové rodičů v práci, čímž se okruh lidí třídících baterie velmi zvyšuje, což je dobře. A baterkožrout si lebedí a cpe břicho baterkami a děti oslovuje touto básničkou:

Milé děti, to mám hlad,
víte co mám nejvíc rád?
Do břicha mi dejte jen
baterky každičký den.
Ty si s chutí dávám rád
ve Školičce Kamarád.

Když se najím, nemůžu se ani hnout
,jsem totiž školičkový baterkožrout.

Taktéž hliníkožrout a víčkožrout se cpou, co jim břicho stačí. Nasbíraná víčka pak využíváme k tvořivým i didaktickým hrám (děti třídí barvy, soutěží ve třídění, vytváří obrazce apod.). Z nalepených víček se nám již podařilo postavit obřího sněhuláka a dinosaury.

Ve sběru hliníku nesoutěžíme, ale jsme rádi, že se děti i rodiče zapojují. Děti totiž vždy řádně poučíme, proč to dělat, a ony zase poučí svoje rodiče. Likvidace odpadů pak probíhá buď klasicky, jako je u plastu a papíru – do větších kontejnerů v rámci obce, nebo odbornou firmou, která přijede a baterie i hliník si odveze. A lidé, kteří tvrdí, že třídění nemá smysl, protože se to stejně odveze na stejnou skládku, se velmi mýlí a je to jejich alibismus, proč to nedělat. Může se stát, že někde skončí tříděný odpad na skládce a ne na lince pro třídění, ale to jsou podle nás individuální případy. Každý přece zodpovídá za své chování a jednání sám, takže je to vždy osobní rozhodnutí konkrétního člověka, zda třídít bude. A když budeme děti učit třídít od malička, v budoucnu to bude pro ně již samozřejmost. Chceme přece našim dětem i dalším generacím zachovat zdravé životní prostředí a nezničenou přírodu, ne?